



Rapport

Datum: 11 januari 2006

Rapportnummer: 2006/002

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat een medewerker van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen Utrecht op 14 januari 2005 heeft aangegeven dat niet op de vragen van verzoekster van 11 januari 2005 over de beslaglegging inzake een werknemer zou worden ingegaan, en dat als verzoekster niet zou meewerken aan het beslag, de deurwaarderskosten voor haar rekening zouden komen.

Beoordeling

1. Verzoekster heeft als werkgeefster te maken gekregen met een derdenbeslag dat is gelegd door het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) Utrecht. In verband met een vordering van het UWV op een werknemer van verzoekster heeft het UWV in december 2003 aan verzoekster gevraagd om medewerking te verlenen aan beslaglegging op het loon van de betrokken werknemer. In maart 2004 verzocht het UWV aan verzoekster om het loonbeslag voorlopig te staken in verband met een uitspraak van de rechter. Deze had de beslissing van het UWV op het bezwaarschrift van de betrokken werknemer tegen het besluit van het UWV inzake de vordering vernietigd en bepaald dat het UWV opnieuw moest beslissen op dat bezwaarschrift. De invorderingsmaatregel mocht pas zes weken nadat een nieuw besluit zou zijn genomen, worden voortgezet.

2. Bij brief van 10 januari 2005 verzocht het UWV aan verzoekster om het loonbeslag weer te continueren. Daarbij wees het UWV verzoekster erop dat het door de betrokken werknemer ingediende bezwaarschrift ongegrond was verklaard en dat het UWV in verband daarmee de invordering kon doorzetten.

3. Verzoekster liet in reactie daarop bij brief van 11 januari 2005 aan het UWV weten eerst antwoord op enkele vragen te willen hebben. Zij gaf daarbij aan dat zij binnen haar bedrijf grote problemen had gehad als gevolg van de eerdere handelwijze van het UWV en dat het toen onterechte loonbeslag haar had geleerd de grootst mogelijke voorzichtigheid te betrachten. De vragen die zij aan het UWV voorlegde, betroffen de ongegrondverklaring van het bezwaarschrift van haar werknemer, de contacten van het UWV met bedoelde werknemer over de invordering, de ondertekening en de adressering van het verzoek van 10 januari 2005 alsmede informatie over de wijze waarop met de ingehouden bedragen moest worden omgegaan.

4. Op 14 januari 2005 nam een medewerker van het UWV telefonisch contact op met verzoekster. Blijkens de door hem opgestelde schriftelijke bevestiging van het telefoongesprek had hij verzoekster laten weten niet inhoudelijk op haar vragen te kunnen ingaan en het dossier te zullen overdragen aan de deurwaarder omdat verzoekster had aangegeven het beslag niet te zullen uitvoeren. Voorts had de medewerker van het UWV aan verzoekster meegedeeld dat de deurwaarderskosten voor rekening van verzoekster

zouden komen.

5. De klacht van verzoekster betreft de reactie van de medewerker van het UWV op haar vragen van 11 januari 2005.

6. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit vereiste impliceert ook dat indien, om welke reden dan ook, bepaalde vragen niet kunnen worden beantwoord, het bestuursorgaan dat aan betrokkene uitlegt.

7. Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman is naar voren gekomen dat het UWV met name de vragen van verzoekster over de bezwaarprocedure en over de contacten van het UWV met haar werknemer over de voortzetting van de invordering niet heeft willen beantwoorden. Het UWV stelt zich op het standpunt dat deze vragen geen inhoudelijke betrekking hebben op de beslaglegging, en dus voor verzoekster - als werkgeefster - niet van belang zijn.

8. De Nationale ombudsman stelt voorop dat verzoekster als werkgeefster van de werknemer op wie het UWV een vordering had, op grond van de bepalingen van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering was gehouden medewerking te verlenen aan het loonbeslag. Dit gegeven laat onverlet dat het begrijpelijk is dat verzoekster, vanuit haar positie als werkgeefster van de betrokken werknemer, prijs stelde op meer informatie dan het UWV in zijn verzoek van 10 januari 2005 heeft verstrekt. Haar vraag aan het UWV of er in verband met de invordering recent nog contact was geweest met de betrokken werknemer lag voor de hand, met name ook omdat de eerder in gang gezette invordering als gevolg van een uitspraak van de rechter was geschorst.

9. De Nationale ombudsman ziet niet in waarom het UWV die vraag niet had kunnen beantwoorden. Afgezien daarvan acht hij het niet juist dat het UWV zonder meer heeft aangegeven niet inhoudelijk op de vragen van verzoekster te kunnen ingaan. Van het UWV had mogen worden verwacht dat per vraag was gezien in hoeverre die kon worden beantwoord en dat ten aanzien van die vragen die volgens het UWV niet voor inhoudelijke beantwoording in aanmerking kwamen, was toegelicht waarom dat niet mogelijk was. Dat is echter niet gebeurd. Het UWV heeft aldus gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

In zoverre is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

10. Op grond van het bepaalde in artikel 477a, eerste lid, Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering konden de deurwaarderskosten eventueel bij verzoekster in rekening worden gebracht. De informatie die de betrokken medewerker van het UWV daarover op 14 januari 2005 aan verzoekster heeft verstrekt, was dan ook juist.

In zoverre is de onderzochte gedraging behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van een medewerker van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen Utrecht is:

- gegrond ten aanzien van de mededeling dat niet inhoudelijk op de vragen van verzoekster kon worden ingegaan, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking;
- niet gegrond ten aanzien van de mededeling dat deurwaarderskosten eventueel voor rekening van verzoekster zouden komen.

Onderzoek

Op 20 juni 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift, gedateerd 17 juni 2005, van X NV te Uithoorn, met een klacht over een gedraging van een medewerker van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen Utrecht. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen te Amsterdam (UWV), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het UWV verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd het UWV een aantal specifieke vragen gesteld.

Vervolgens werd verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Zij maakte van die gelegenheid geen gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Noch verzoekster noch het UWV gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt.

A. feiten

1. Bij brief van 17 december 2003 deelde het UWV Utrecht aan verzoekster mee dat het UWV een vordering van bijna € 8.000 had op een van de werknemers van verzoekster, dat deze werknemer die vordering niet voldeed en dat het UWV daarom gedwongen was

onder verzoekster beslag te leggen op het loon van de bedoelde werknemer. Verzoekster verleende medewerking aan deze beslaglegging.

2. Het door de betrokken werknemer ingestelde beroep tegen het besluit van het UWV op zijn bezwaar tegen het besluit inzake de vordering van het UWV werd door de rechtbank Amsterdam, sector bestuursrecht, op 10 maart 2004 gegrond verklaard. De rechtbank vernietigde het besluit en bepaalde dat het UWV binnen zes weken een nieuwe beslissing zou nemen op het bezwaarschrift. Voorts bepaalde de rechtbank dat het UWV iedere invorderingsmaatregel zou schorsen en geschorst zou houden tot zes weken na de datum van het nieuw te nemen besluit.

3. Het UWV schreef bij brief van 26 maart 2004 het volgende aan verzoekster:

“...Hierbij verzoeken wij u om het door ons gelegde loonbeslag (voorlopig) stop te zetten.

De rechtbank heeft besloten dat UWV Utrecht eerst een nieuwe beslissing op bezwaar moet afgeven voordat we door kunnen gaan met incasso van onze terugvordering...”

4. Op 10 november 2004 nam het UWV een nieuwe beslissing op het bezwaarschrift van de betrokken medewerker van verzoekster inzake de vordering van het UWV. Het bezwaar werd opnieuw ongegrond verklaard.

5. Het UWV richtte zich bij brief van 10 januari 2005 tot verzoekster met het verzoek het loonbeslag weer te continueren. Het UWV wees er in dat verband op dat het door de betrokken werknemer ingediende bezwaar ongegrond was verklaard en dat het UWV zijn invordering daardoor kon voortzetten.

De brief van het UWV was ondertekend maar de naam van de ondertekenaar was niet vermeld. De brief bevatte wel een doorkiesnummer maar niet de naam van een contactpersoon bij het UWV.

6. Bij brief van 11 januari 2005 richtte verzoekster zich tot het UWV. Zij schreef het volgende:

“...M.b.t. de reden van uw vordering neemt onze vennootschap geen standpunt in, maar uw vordering betreft wel degelijk een door ons gewaardeerde medewerker. Uw eerdere handelwijze in deze heeft binnen onze vennootschap grote problemen veroorzaakt. Met name het feit dat u ons toen ten onrechte sommeerde het salaris van de heer (...) aan u over te maken i.p.v. aan hem heeft ons geleerd de grootst mogelijke voorzichtigheid in acht te nemen.

Dat betekent dat wij in deze meer van u eisen dan een niet ondertekend, van koffievlekken voorzien documentje. Wij willen duidelijke antwoorden met betrekking tot de onderstaande vragen, bij voorkeur met bijlagen:

1. Wie of wat heeft het ingediende bezwaar ongegrond verklaard en wanneer?
2. Heeft u m.b.t. de invordering recent contact gehad met betrokkene, en zo ja: wanneer, zo nee: waarom niet?
3. Waarom is uw schrijven niet fatsoenlijk ondertekend, niet voorzien van een referent en niet gericht aan de rechtspersoon waar de heer (...) in dienst is?
4. Waarom wordt in uw brief niet vermeld hoe om te gaan met de ingehouden gelden?..."
7. Op 14 januari 2005 vond telefonisch contact plaats tussen de bedoelde medewerker van het UWV Utrecht en een medewerker van verzoekster.

Bij schrijven van eveneens 14 januari 2005 bevestigde de betrokken medewerker van het UWV het telefoongesprek. De inhoud van dit schrijven luidt als volgt:

"...- Wij hebben aangegeven niet inhoudelijk op de vragen in uw brief van 11 januari 2005 in te kunnen gaan.

- U geeft aan het beslag niet uit te zullen voeren.
- Wij zullen het dossier overdragen aan de deurwaarder om beslag te leggen.
- De deurwaarderskosten komen voor uw rekening omdat u geweigerd heeft aan ons beslag mee te werken..."

8. De advocaat van verzoekster liet bij brief van 19 januari 2005 onder meer aan het UWV weten dat de brief van het UWV van 10 januari 2005 was gericht aan een nevenvestiging van verzoekster die met ingang van 15 november 1999 was opgeheven en dat de betrokken werknemer bovendien nimmer in dienst was geweest bij die nevenvestiging. Volgens de advocaat van verzoekster had dat ook uit de administratie van het UWV behoren te volgen.

Verder stelde deze advocaat dat verzoekster niet weigerde mee te werken aan het beslag, maar dat zij, vanwege haar loonbetalingsverplichting jegens de betrokken werknemer, wel zorgvuldig te werk diende te gaan.

Zij voegde daar aan toe dat verzoekster er de voorkeur aan gaf geheel buiten de procedure tussen het UWV en de betrokken werknemer te blijven.

9. Op 20 januari 2005 ontving verzoekster bericht van een gerechtsdeurwaarder waaruit bleek dat deze deurwaarder inmiddels door het UWV was ingeschakeld omdat verzoekster geen medewerking verleende aan de beslaglegging.

10. Het UWV Utrecht reageerde bij brief van 21 januari 2005 als volgt op de brief van de advocaat van verzoekster d.d. 19 januari 2005:

“...Uw cliënt (verzoekster; N.o.) heeft zelf op de beslagbevestiging de naam van (de bedoelde nevenvestiging van verzoekster; N.o.) gebruikt. Vandaar dat wij deze naam zijn gaan gebruiken.

In de Sociale Zekerheidswetgeving is het UWV gelijkgesteld met de Raad voor de kindbescherming ten aanzien van de mogelijkheid vereenvoudigd derden beslag te leggen. Zie o.a. art. 57a en 29g WAO.

Wij hebben uw cliënt herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat we terecht beslag hebben gelegd. Desondanks heeft hij dit beslag niet uitgevoerd.

De vordering is inmiddels overgedragen aan de deurwaarder.

De kosten daarvan komen voor rekening van uw cliënt...”

11. Verzoekster liet bij brief van 26 januari 2005 aan de betrokken medewerker van het UWV weten dat zij gevolg zou geven aan het verzoek van 10 januari 2005 om het loonbeslag bij bedoelde werknemer te continueren. Zij zou maandelijks een bedrag van € 1.183,14 inhouden van het loon van betrokkene en overmaken naar de rekening van het UWV. Verzoekster voegde daar aan toe zich mateloos geërgerd te hebben aan de onbeschofte wijze waarop bedoelde medewerker haar als werkgeefster had benaderd en daarover een klacht te zullen indienen bij het UWV.

12. Bij brief van eveneens 26 januari 2005 diende verzoekster schriftelijk een klacht in bij het UWV over de wijze waarop zij door een met naam genoemde medewerker van het UWV Utrecht telefonisch te woord was gestaan. Zij schreef het volgende:

“...Wij zijn een keurige werkgever, dragen jaarlijks een vermogen aan premies af en betalen onze medewerkers netjes hun salaris. Wanneer een verzoek tot loonbeslag van het UWV ontvangen wordt, is dat voor ons een ongewone gebeurtenis. Blijkbaar heeft een van onze medewerkers al geruime tijd problemen met het UWV inzake een openstaande vordering. Een jaar geleden heeft het UWV in dezelfde zaak ons gesommeerd een loonbeslag te leggen. Dat veroorzaakte grote problemen. Na een aantal maanden deelde het UWV ons mee dat we (tijdelijk) konden stoppen met het beslag. Onlangs werd ons verzocht het beslag te continueren. Toen wij voorzichtigheidshalve om nadere informatie verzochten, werd ons deze op wel zeer botte wijze geweigerd. Met name de mededeling dat indien geen medewerking van onze kant zou komen de deurwaarder op onze kosten beslag zou komen leggen, is in verkeerde aarde gevallen...”

13. Het UWV deed de klacht af bij brief van 13 juni 2005. In deze brief staat het volgende:

“...Op 17 december 2003 is beslag gelegd op het inkomen van betrokkene bij (...).

Op de getekende kennisgeving is de naam van de werkgever doorgehaald en vervangen door een stempel met (de naam van een nevenvestiging van verzoekster; N.o.).

U heeft gevolg gegeven aan deze beslaglegging.

Omdat door de rechtbank is besloten hebben wij u op 26 maart 2004 verzocht het loonbeslag op te schorten.

Op 10 januari 2005 verzochten wij u het loonbeslag te continueren.

Op 11 januari 2005 verzocht u om meer informatie.

Deze brief is op 14 januari 2005 telefonisch beantwoord.

In dit gesprek is (volgens de gespreksnotitie) aangegeven dat wij geen inhoudelijke informatie aan derden mogen verstrekken. Daarnaast heeft u aangegeven geen uitvoering aan het beslag te geven.

De verdere procedure is uiteengezet.

Uw klacht gaat over de inhoud van dit gesprek.

Het is moeilijk achteraf over de “toon” van een gesprek te oordelen.

Wel kunnen we een oordeel geven over de feiten.

Het is inderdaad niet toegestaan inhoudelijke informatie aan derden te verstrekken. Ondanks het feit dat wij op grond van wettelijke bepalingen bij u als werkgever loonbeslag moeten leggen gaat uw bemoeienis niet verder dan de uitvoering van dit beslag.

De door u ingeschakelde juridische adviseur geeft achteraf op 19 januari aan dat u wel wil meewerken aan het beslag maar dat u het niet gaat uitvoeren. Wij hebben uw adviseur duidelijk gemaakt dat de daarvoor gebruikte argumentatie totaal niet relevant is.

Pas na dat de vordering conform de aan u bekend gemaakte procedure was overgedragen aan een deurwaarder bevestigde u schriftelijk gevolg te geven aan het beslag.

Gezien het voorafgaande kunnen we het volgende concluderen.

Als de “toon” van het gesprek niet correct zou zijn geweest bieden wij u daarvoor onze excuses aan.

Inhoudelijk is het gesprek echter correct geweest.

Wij dienen uw klacht dan ook als niet gegrond aan te merken...”

B. Standpunt verzoekster

Het standpunt van verzoekster is weergegeven onder Klacht. In haar verzoekschrift gaf verzoekster aan geen partij te zijn in het geschil tussen het UWV en haar werknemer, maar tegelijkertijd als werkgever wel bepaalde verplichtingen jegens haar werknemers te hebben. Voorts stuurde zij een aantal kopieën met betrekking tot deze kwestie mee. Onder andere gaat het om een kopie van het UWV-formulier “Kennisgeving aan derden met betrekking tot inhouding gelden”. Dit formulier was op 17 december 2003 aan verzoekster gestuurd met het oog op de inhouding van een bedrag op het loon van de betrokken werknemer. De betrokken medewerker van verzoekster had het formulier ondertekend en bij “naam werkgever/instantie” de naam van verzoekster (de moedermaatschappij) ingevuld.

Onderaan het formulier stond op de plaats voor het “stempel werkgever/instantie” een stempel waarin zowel de naam van verzoekster (de moedermaatschappij) als van een nevenvestiging waren vermeld.

C. Standpunt Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

In het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman liet de Raad van bestuur van het UWV te Amsterdam weten dat verzoekster geen deurwaarderskosten in rekening zijn gebracht. Op grond van lid 1 van artikel 477a van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (zie Achtergrond) zou dat volgens het UWV wel kunnen.

Met betrekking tot de beantwoording van de vragen van verzoekster van 11 januari 2005 (zie onder A.6.) deelde het UWV het volgende mee:

“...De vragen drie en vier zijn wel beantwoord, de antwoorden waren bijna allemaal in het bezit van werkgever (verzoekster; N.o.).

3) De brief is wel ondertekend en voorzien van een referent. Het is een persoonlijke mening van betrokkene dat hij dit onvoldoende vindt. De rechtspersoon is door de werkgever zelf opgegeven in de verklaring van beslag.

4) In de beslaglegging is duidelijk aangegeven op welke rekening de ingehouden bedragen gestort moeten worden.

1) en 2) Het gaat eigenlijk om deze twee vragen. De vragen gaan over de bezwaarprocedure en onze correspondentie met debiteur. Dit heeft geen inhoudelijke betrekking op de beslaglegging en is dus voor de werkgever in deze niet van belang...”

Achtergrond

Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering

Artikel 477a, eerste lid:

“Indien de derde-beslagene in gebreke blijft verklaring te doen, wordt hij op vordering van de executant veroordeeld tot betaling van het bedrag waarvoor het beslag is gelegd als ware hij daarvan zelf schuldenaar, onverminderd zijn verplichting tot vergoeding van de schade, zo daartoe gronden zijn. De derde-beslagene tegen wie deze vordering wordt ingesteld, wordt toegelaten alsnog een gerechtelijke verklaring te doen. De kosten die in dat geval nodeloos zijn veroorzaakt, worden voor zijn rekening gebracht.”